

την... στην νύκτ.

Η περιφημος κυρία Πομπανούρ έκανε κατάχρηση από αυτές. Γράφουσα κάποτε στον στρατηγό δ' - Έστρέ, για να του δώσει μερικες δόνησις για τον πόλεμο, τού σημειώνει απάνω στον χάρτην το σημείο της επιθέσεως η της άμύνης με έλληνες. Ο στρατηγός εξέφρασθη δρομενώς για την αυθάδεια της εννοουμένης του Βασιλέως, έκρινε τὸ έμαθε και ὁ στρατηγός από τότε δέν στάθηκε «σε χλωρό κλαδί» πού λέγει και ἡ παροιμία, από τον άμείλικτο διωγμό, πού ἡ εννοουμένη διά του Βασιλέως του έκαμε.

Στην άρχή του δεκάτου ογδόου αιώνος, ἡ μόδα των έλλών, ήταν στο φόρτε της, τόσο ὥστε τα κουτάκια πού βάζαν τα χρισητά την κατασκευή των έλλών, άποτελεσαν ένα ξεχωριστό είδος καλλιτεχνικής βιομηχανίας. Στα Μουσεία της Εύρώπης ούζονται τέτοια κουτάκια, όχι μονάχα γυναικίω, αλλά άκόμη και πριγκίπων και σοβαρών ανθρώπων και ανθρώπων της Έκκλησίας, της εποχής εκείνης. Τα κουτάκια αυτά έχουν απάνω μυθολογικές σκηνές και είνε φτιασμένα από πολύτιμα ξύλα, ταρταρούγα, έλεφαντόδοντο και διάφορες άλλες πολύτιμες ύλες.



Από τότε ζέπεσε λίγο ἡ συνήθεια.

Σήμερα άκόμη ἡ έλλά άπομένει οὐ μερικες επαρχίες της Ανατολής, όπου ἡ γυναικίς βάζονται και φτιασιδώνονται άπόδως. Έννοείται όμως ότι ἡ «επεξεργασία» των έλλών, δέν γίνεται ούτε τόσο συστηματικά, ούτε τόσο πλούσια, ούτε τόσο τέλεια, από καλλιτεχνική έποψη, ὥσον στον δεκάτο έβδομο και δέκατο ογδοο αιώνα!

Στην Έλλάδα στο 1862 όπου ἡ καλλονή εξυγιζέτο με τον όγκον της γυναικας κατά την Τουρκικήν αντίληψη, ἡ γυναικίς ήταν οάν τας «Ελαίας» της Αγίας Γραφής, π ο λ υ κ α ρ π ε ς στο πρόσωπο. Από τους άνδρες όμως μόνον οι κορυείς ξεφραναν έλληνες, πραγματικές ἡ ψεύτικες, και μάλλιστα σιμιμέννες, και οι αξιωματικοί των Συνταγμάτων, οι όποιοι άφηναν και μέρος του τριχωτού μέρους του προσώπου των άξθροιστο, για να σχηματισθῆ ὁ θόσανος πού θα παρίστανε την έλλά, σιμιμέννην, τσιφωτήν, άγριεμένην, «άριειον», άπειλιτικήν.

Μεταξὺ δε των άλλων κομμωμάτων της φύσεως, εξυμνεϊτο ιδιαίτερος ἡ πληθώρα των έλλών :

Μηλίτσα μου, με τις έληές
έσαι γεμάτη μαργιολιές.

Τραγουδούσαν οι πατέρες μας.

*

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ...ΤΟ ΤΑΛΛΗΡΟ!

Κάποιος Γάλλος έτοιχημάτισε ότι μπορεί να μείνη δύο ώρες στην αγορά πωλώντας γνήσια άγγραά πεντόφραγκα αντί ενός φράγκον το ένα, χωρίς να κατορθώσει να πωλήση το έμπορεύμά του. Οι αντίπαλοι του δέχτηκαν το στοιχημα και οε λίγο έπληγε στην αγορά, άπλωσε τα τάλληρα του οε ένα τραπέζι κι άρχισε να φωνάζη :

— Πάρτε, κύριοι, πεντόφραγκα άομμένα, καλά και καινούργια, ένα φράγκο το ένα !...

Έδειχνε μάλλιστα οσοδς διαβάτες τα πεντόφραγκα, τα χτυπούσε κάτω, μα κανείς δέν πλοσίαζε ν' αγοράση. Έποψιάζοντο όλοι πώς είνε κίβδηλα.

Έπί τέλους πλοσίασε κάποιος και άφου έπί μακρόν εξήτασε ένα των πωλουμένων πενταφράγκων, το έγύρισε πίσω, ψιθυρίζοντας :

— Πφ ! είνε κίβδηλο !...

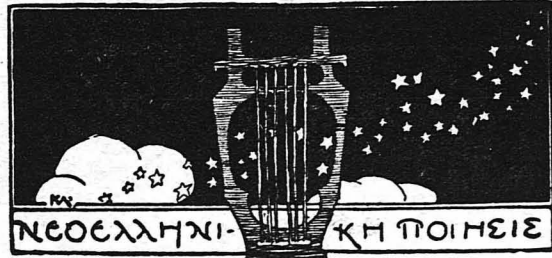
Και αυτών τον τρόπο ο ταλληροπωλητής έκέρδισε το στοιχημα. Έμεινε μιá ώρα στην αγορά διαλαλών τα τάλληρα του και δέν κατορθωσε να πωλήση οσο κι ένα !...

*

Η ΠΡΩΤΗ ΡΕΚΛΑΜΑ

Η πρώτη έμπορικῆς φύσεως ρεκλάμα δημοσιεύθηκε το 1658 στην τότε εκδιδομένη εφημερίδα «Πολιτικός Έομής», στο φύλλον της 30 Σεπτεμβρίου. Ητο δε ρεκλάμα τσαγιού και ανέφερε συν τοίς άλλους και τα έξηα κατά λέξιν : «Πρόκειται περι ούσιας πού την βρήκαν εξαίρεται όλοι οι γιατροί. Καλείται τάτον ἡ τέιον και πουλείται στο καφενείο «Η Κεφαλή της Σουλτάνας» στο Λονδίνο».

Τὸ «Μπουκέτο» εύρισκεται στην ευχάριστο θέσι να σάς αναγγείλη, ότι άπέκτησε ήδη, και την Αυτοβιογραφίαν του άλησμονήτου θεατρικού συγγραφέως, ποιητού, σατιρικού, μυθιστοριογράφου ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ἡ όποια έγράφη υπό του πολυκλαύστου λογοτέχνου άλίγον καιρόν προ του θανάτου του και την όποιαν θ' άρχιση να δημοσιεύη προσηχώς.



ΕΙΣ ΞΕΝΗΝ

Μή την σπιθόβολη ματιά πετάς εις κόρη σήθεια' ώραία εις' άλήθεια, πλην των ματιών σου ἡ φωτιά έμέ δέν με θερμαίνει. Αχ, άφες με ξανθομαλού, και ἡ καρδιά μου είν' άλλου, άλλου είναι δοσμένη' βαθειάς αγάπης και θερμῆς μη λόγια μου γυρεύεις. Κι αν πώ, μη τα πιστεύεις λόγια θα είναι της σιμιμῆς κι' αγάπη παγωμένη. Αχ άφες με, ξανθομαλού, και ἡ καρδιά μου είν' άλλου, άλλου είναι δοσμένη.

Η κόρη όπου αγαπῶ έβγήκε απ' τη φωλιά μου και διει έγω στην καρδιά μου ελληνικά θα της τό'πω και όχι εις γλώσσας ξένην' άχ άφες με, ξανθομαλλού, και ἡ καρδιά μου είν' άλλου άλλου είνε δοσμένη. Τρέξ ἡ ζωή μας χωριστά κι' αν γῆ δέν μās χωρίζει κι' αυτή δέν το γνωρίζει πλην ἡ αγάπη μου βαθιά οσοσ ζωή μου μείνη' άχ άφες με ξανθομαλλού, κι' ἡ καρδιά μου είν' άλλου, άλλου είναι δοσμένη.

Δημ. Βικέλας

ΔΥΟ

Μείναμε δύο ! Ποιός παρακάτω ξέρει για μās τι λέει της Μοίρας το βιβλίο ! Ποιός πρώτος θένα πάει οε άνήλια μέση, ποιός μόνος του θα μείνει από τους δύο. Αν οι μαύροι να ζούμε άτεκνο γέροι πρόσταζε άδοτηρό θέλημα θειο. Το χέρι ενός τ' άλλου άς βαστάει το χέρι ος ν' τ' άκούσει αναίσθητο και κρύο. Μια τέτοια χόρη - άς μη ζηλένουμε' άλλη στην λάβρα πού βαθειά μās έχει κάψει, είνε, αδελφή, παρηγοριά μεγάλη. Α ! την ημέρα όπου και τοιτη πάμε, αν ένα μόνο δάκρυ ο κόσμος βγάλει, το ζωντανό, όχι τον άλλο, άς κλίνει.

† Γερ. Μαρκοράς

Η ΦΥΓΗ

Σύπνα, γλυκειά μου αγάπη, κ' ἡ νύχτα είναι βαθειά, δηλ κοιμάται ἡ φύση, όλα είναι σιωπηλά.

Και κάθε πού στο κῆμα βοιτάη το παιί, στο μέτωπο του δίνει ἡ κόρη ένα φιλί.

Μόνο τ' άγρό φεγγάρι πού οάν έμέ άγρονάβ, μέσ' στούρανού άρμενίζει, την ἡσυχῆ έρημιά.

Κοιτάει γῆ γῆ πού φεύγει οα σύννεφο θολό την άπογοιρετάει μ' ένα άναστεναγμό.

Αν μās χωρίζει τώρα, μιá θέλησι σκληρή μιάν άκρη γῆς θα βρῖμε. να ζήσουμε μαζί.

Έχετε γειά λαγκάδια, βορσοϋδες, κῆρα νερά γλυκειές αγές, πουλάκια, για πάντα εχετε γειά,

Σύπνα, γλυκειά μου αγάπη, κ' ἡ νύχτα είναι βαθειά, μās καρτερεί ἡ βαρκούλα, στην έρημῆ άκρογναλιά.

Μάννα, μακρονά με σπρωχόνει, εις άλλη ξένη γῆ μακρονά από μιá αγάπη και μ' άγκαλιά θερμῆ.

Ακόμη το φεγγάρι έλαμπε σπλαχνικό, με μάτια δακρυομένα το κύτταζαν κ' οι δύο.

Λάμνε, γλυκέ μου, λάμνε, να φύγουμε μακριά, κονφῆ παρηγορία, να φέρη εις μῆρια πάθη, άγνωριστα κρυφά.

Λάμνε, γλυκέ μου, λάμνε, να φύγουμε μακριά, οσο σιγά το άγέρι, στα δόστρωτα νερά.

Προβαίνει το φεγγάρι, κονφῆ παρηγορία, να φέρη εις μῆρια πάθη, άγνωριστα κρυφά.

Κ' οι δύο μακρονά στα ξένα, το κύτταζαν μαζί. κ' εΐχαν στην άγκαλιά τους παραδεισο και γῆ.

† Ίούλιος Γυκάλδης